

ΠΑΡΕΝΘΕΣΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΝΙΚΟΥ Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ
ΛΕΜΕΣΟΣ - ΚΥΠΡΟΣ"Ενα παλιό
θέατρο
στη Λεμεσό

Γράφει:

ό κ. Ν. Σ. Νικολαΐδης*

"Ενα παλιό, έγκαταλελειμμένο οίκημα, σκεθρωμένο πιά από τον χρόνο, είναι στην οδό Αγίου Ανδρέου το Θέατρο Χατζηπαύλου. Κτίστηκε λίγο πριν από το 1912 από τα δύο αδέρφια Χριστόδουλον και Αντώνη Χατζηπαύλου και μ' αυτά τα δυο όνόματα έτιτλοφορείτο τότε.

"Επειτα έμεινε μόνο με το όνομα Αντωνίου Χατζηπαύλου. Ήταν κόσμημα για την Λεμεσό το τριώροφο αυτό κτίριο, που δέσποζε όλης της γύρω περιοχής.

"Όλη η κοσμική κίνηση της μικρής πόλης μέσα σ' αυτό το θέατρο έφιλοξευέιτο. Θίασοι. Βουβός κινηματο-

γράφος, πολύ έπειτα ο παρλάν, όπως άπεκαλείτο την εποχή εκείνη ο όμιλών κινηματογράφος, χοροί καρναβαλιστικοί, ακόμα και τσίρκο με τον θηριοδαμαστή Λαφορέστ, πολιτικές όμιλίες, διαλέξεις, συναυλίες κ.λ.π.

Το 1912 δίνει στο θέατρο αυτό υπό τύπο έγκαινίων του παραστάσεις ο θίασος «Ροζαλίας Νίκα - Φύρστ - Λεπενιώτης» με έργα «Ευγένεια υποχρεώνει» του Βέπερ, «Η Άγνωστος» του Μπισσόν και η «Σαλώμη» του Όσκαρ Ουάιλντ.

Το 1913, τον Δεκέμβριο, δίνει παραστάσεις άλλος θίασος, που ήρθε από την Ελλάδα με μεγάλη προδιαφήμιση της «Άγνης Ρεζάν - Περικλή Γαβριηλίδη». Άνεβάζει τα έργα το «Τέλος του κόσμου» του Μόζερ, το «Άστρο και το Μαύρο» του Μελά, μιá διασκευή των «Αθλιών» του Ουγκώ και την έπιθεώρηση «Παναθήναια του 1913» των Άννινου, Τσοκόπουλου και Δημητρακόπουλου. Έκτος του τιμήματος εισόδου ύπήρχαν και συνδρομές και πολλοί Λεμεσιανοί γίνονταν συνδρομητές για όλες τις παραστάσεις.

"Άπ' το θέατρο Χατζηπαύλου πέρασαν η Μαρίκα Κοτοπούλη, ο Αϊμίλιος Βεάκης, ο Νέζερ, ο Άργυρόπουλος, που σημείωσε ιδιαίτερη έπιτυχία, φεύγοντας μάλιστα συναπτόμισε και τα κέρδη του έφτασαν τις 500 λίρες, πολύ μεγάλο ποσό για την εποχή.

"Επίσης τίμησε την σκηνή του θεάτρου αυτού ο Μυράτ, ο Φύρστ, ο Ροζάν, ο Λούης, ο Γονίδης, ο Μουστάκας, η Ένκελ, η Κολυβά, η Ίατριδου, ο Μαρίκος, ο Νίκος Παρασκευάς, ο Χρ. Εύθυμιού, ο Τσερτίνης, η Ειρήνη Βασιλάκη, ο Τζινιόλης, και ένα σωρό άλλοι μικρότερης αίγλης. Σάν ναός του Βωβού κινηματογράφου, η όθνη του φιλοξένησε όλους τους γίγαντες της εποχής εκείνης Αϊμιλ Γιάννιξ, Κονραντ Φάιτ, Τσάρλυ Τσάπλιν, Ντάγκλας Φαίρπανξ, Μαίρη Πίκφορντ, τον άλησμόνητο Ροδόλφο Βαλεντίνο στα λαμπρά προίοντα του Χόλλυγουντ.

"Εδώ έδωσε παραστάσεις και ένας άμφισθητούμενος υπνωτιστής ο Χρυσανθος Μόρσης, που προκάλεσε μεγάλο σάλο στον καιρό του, όταν ζήτησε να σταυρωθή στο Παναθη-

ναϊκό Στάδιο, πράγμα που το άπαγόρευσε η Ίερά Σύνοδος της Ελλάδος.

"Εδώ επίσης σε ένα συλλαλητήριο εναντίον της έφαρμογής του νέου τότε Ποινικού Κώδικα, άκούστηκε και η νευρώδης φωνή του Ευγενίου Ζήνωνά, λαμπρού Ποινικολόγου της εποχής του, πολιτευτή και συγγραφέα του θεατρικού έργου «Ο Δικηγόρος».

Το θέατρο αυτού διευθυντής για πολλά χρόνια ήταν ο Κώστας Κυπριανού, από τους πρώτους Κυπρίους θεατρώνες, χάρις δε στις άκάματες προσπάθειές του το θέατρο αυτό διαρκώς σημείωσε πιένες. Άς σημειωθή, άλλοι δυο παλιοί Κύπριοι θεατρώνες ήταν και οι Ζήνων Σκυριανίδης και Ήρακλής Σκυριανίδης, κατόπιν δε οι Νίκος Κυπριανού, Βασιλάκης Παπαντωνίου και άλλοι.

"Επειτα πέρασαν τα χρόνια, κτίστηκαν άλλα κινηματοθέατρα, μοντέρνα, πολύ πιο μεγάλα, με όλες τις άνέσεις κι έτσι το φτωχό θεατράκι του Χατζηπαύλου περιέπεσε στην άφάνεια.

Σικ έπράνσιτ γκλόρια μούντι
ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

"Υμνος και θρήνος
για την Κύπρο

"Επέστρεψε στην Άθήνα, το δεύτερο δεκαήμερο του Δεκεμβρίου ο διακεκριμένος Κύπριος συνθέτης και μαέστρος Σόλων Μιχαηλίδης από την Κύπρο, όπου διηύθυνε σειρά συναυλιών για την ένίσχυση του Ταμείου των Προσφύγων. Στις συναυλίες αυτές που οργανώθηκαν από το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου και την Μορφωτική Ύπηρεσία του υπουργείου Παιδείας Κύπρου, στη Λευκωσία, Λεμεσό, Λάρνακα και Πάφο, έλαβαν μέρος ως σολιστ ο διακεκριμένος Κύπριος θαρύτονος Τζών Μοδινός, η πιανίστα "Ελενα Λαμάρη - Παπαδοπούλου και η μικτή χορωδία του Συλλόγου «Άρης» Λεμεσού. Το πρόγραμμα περιελάμβανε άποκλειστικά έργα του Σ. Μιχαηλίδη, έμπνευσμένα από την

"Εγενήθη το 1909 στο Κτήμα της Πάφου. Εϊδίκεύθηκε ως όπτικός και άσκει αυτό το έπάγγελμα από το 1926 στην Λεμεσό.

"Άπό πολú ένωρίς είχε την μανία του Θεάτρου. Ίδρυσε από το 1926 μέχρι το 1946 τους Έρασιτεχνικούς Συλλόγους «ΝΟΕΛ», «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ», «ΕΟΛ», «ΕΣ ΑΛ» και το έπαγγελματικό συγκρότημα «ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ».

"Έγραψε τις μονόπρακτες κωμωδίες «Έντομα» και «Τσιγκούνες». Έγραψε επίσης νούμερα έπιθεωρήσεων και το δίπρακτο πατριωτικό δράμα «Φωνή της Ελλάδος». Δύο μελέτες του «Η Γένεσις του Θεάτρου» και η «Ζωή και το έργο του Μολιέρου» δόθηκαν και ως διαλέξεις. Πάρα πολλά έρθρα του, ιδίως με το ψευδώνυμο «Τσβαίνικ» έδημοσίευσε σε έφημερίδες και περιοδικά. Ύπήρξε άναπακριτής της έφημερίδος «Πάφος» και μόνιμος συνεργάτης του περιοδικού «Το Θέατρο» της Λευκωσίας.

"Εδίδαξε πολλά θεατρικά έργα εις διάφορους Συλλόγους. Συνέπραξε δε, με Έλληνικούς θιάσους. Το 1933 - 35 διετέλεσε άντιπρόσωπος της έφημερίδος «Το Έλληνικόν Θέατρον», όργάνου του Σωματείου Έλλήνων Ήθοποιών. Σχηματίζει Θεατρική Συλλογή την όποιαν όλοένα και πλουτίζει με σκοπό να άποτελέσει τον πυρήνα Θεατρικού Μουσείου.

ΟΚΤΩΒ. - ΔΕΚ. 1975

ΙΑΝ. - ΜΑΡΤΙΟΣ 1976

< Τεῦχος 7(ε)ευταίο >

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΝΙΚΟΥ Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ
ΛΕΜΕΣΟΣ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΟ

'Απ' τὴ Μεσόγειο στὸ Κρητικὸ καὶ στὸ 'Ιόνιο

Γράφει: ὁ ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η ΓΑΛΑΖΙΑ θάλασσα μᾶς καλεῖ γιὰ ἕνα ὄνειρῶδες ταξίδι. Δὲν ἔπαρχει καλύτερη ἀνάπαυλα ἀπ' τὴν μονοτονία καὶ τὴν ρουτίνα τῆς ζωῆς ἀπ' τὴν ἀλλαγὴ τοῦ σκηنيκοῦ ποῦ καθημερινὰ μᾶς περιβάλλει. Λατρεύεις τὴν πόλη σου. Αγαπᾶς τὸν τόπο ποῦ γεννήθηκες. Ἄλλὰ εἶναι στιγμὲς ποῦ θέλει ἡ ψυχὴ νὰ πετάει μακριὰ, μέσα σὲ νέους κόσμους νὰ φτερουγίσει, νὰ ἀνανεώσει τὶς ἐντυπώσεις τῆς, νὰ προσθέσει νέες ἐμπειρίες. Γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι εἶναι ἕνα ἀναθάπτισμα μιά, ἄς ποῦμε, κολυμβήθρα τοῦ Σουλῶαμ, ποῦ ἀναξοφυρώνει τὸν ὄργανισμό καὶ δημιουργεῖ στὴν καρδιά μέσα νέες, καινούργιες ἀνατάσεις, νέους, καινούργιους κραδασμούς.

Φεύγουμε ἀπ' τὴν Λεμεσό ἕνα θερμὸ Σάββατο τοῦ Αὐγούστου. Μεγαλόπρεπο τὸ καράβι μας, τὸ «Ρεγγίνα Πρίμα» μᾶς δέχεται φιλόξενα, μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ μᾶς μεταθάλει σὲ χαρωποὺς ταξιδευτὲς στὸ πέλαγος, μὲ στόχο τὴν εὐτυχία.

Πρῶτο μας πόρτο ἡ Χάϊφα. Εἶναι γιὰ νὰ θαυμάζει κανεὶς πόσο ἔντεχνα συνταιριαστικὰν ἐδῶ τὸ παλαιὸ μὲ τὸ καινούργιο καὶ δίνουν στὸν ξένο τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ πόλη αὐτὴ, ποῦ κολυμπᾶ στὸ πράσινο, εἶναι ὀλότελα Εὐρωπαϊκὴ. Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς κύριες πόλεις τοῦ Ἰσραήλ, μὲ τὸ Πανεπιστήμιό τῆς, τὰ Τεχνικὰ Ἰνστιτοῦτα τῆς καὶ τὴν θαρρεῖα βιομηχανία τῆς. Βρίσκεται στὸν κόλπο τῆς Ἀκκας, στὸς πρόποδες τοῦ Καρμήλου. Ἐξάιρετο λιμάνι, πόλη γραφικὴ, γεμάτη ζωντάνια καὶ κίνηση πληθωρική.

Ἄλλοι δυὸ ἀξιόλογοι σταθμοὶ μας ἡ Βηθλεέμ καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ. Σὲ παλῆα κτίσματα τῆς Βηθλεέμ περιφέραμε τὸ θῆμα καὶ στὴν Ἱερουσαλήμ γνωρίσαμε τὸν ὄγκο τῆς Συναγωγῆς, στὸ δυτικὸ τείχος, τὴν Πύλη τῆς Δαμασκοῦ, ποῦ θυμίζει τὴν Ἱστορία τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης καὶ τὸν ἀνυπέρθλητο ναὸ τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ Ἡράκλειο. Ὁ νέος μας σταθμὸς. Στὰ θόρεια παράλια τῆς Κρήτης. Θυμίζει Κυπριακὴ πόλη, περιποιημένη καὶ καθαρὴ. Λίγο πὶο πέρα ἡ Κνωσσός, τὸ ἀνάκτορο τοῦ Μίνωος, νοτιοανατολικά τοῦ Ἡρακλείου, σὲ ἀπόσταση 5 χιλιομέτρων. Ἡ πὶο πολὺπλοκὴ οἰκοδομὴ, ὁ λαβύρινθος. Ὅλα σὲ γοητεύουν, σὲ καθηλώνουν, σὲ κάνουν νὰ σκεφθεῖς πόσο ἀκμαῖος ἦταν ὁ πολιτισμὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποῦ τὸν ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια κἀνοντάς τον πὶο ἐντυπωσιακὸ ὁ Ἄρθρουρ Ἐβανς (1851 - 1941).

Τὸ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τοῦ Ἡρακλείου εἶναι σὰν κτίριο ἀρκετὰ ὑποβλητικὸ καὶ ἰδρύθηκε ἀπ' τοὺς κρητικούς σοφοὺς Ἰωσήφ Χατζηδάκη καὶ Στέφανο Ξανθουλίδη.

Κλασσικὰ εὐρήματα τοῦ Μουσείου ὅσα ἀρχαῖα θρέθησαν στὶς ἀνασκαφές τῆς Κνωσσοῦ, Φαιστοῦ, κ.τ.λ.

Καὶ πάλι ἡ θάλασσα ἡ ἀπέραντη μᾶς περιβάλλει, μὲ τὸν ἥλιο νὰ βυθίζεται στὸ πέλαγος κι ἔπειτα τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλλει. Ἠρεμὴ ἡ θάλασσα, γαλάζιο τὸ χρῶμα τῆς καὶ σὰν Σειρήνα μᾶς καλεῖ.

Τὸ Ντουμπρόβνικ, τῆς Γιουγκοσλαβίας ξεχωρίζει μέσα ἀπ' τὴν ἀχλὺ τῆς θάλασσας. Στὴν Ἀδριατικὴ. Πόλη γραφικὴ, μὲ πολλὰ μνημεῖα, τυλιγμένη στὸ πράσινο, μὲ δρόμους εὐθεῖς κι ὠραίους. Ἐκδηλῆ ἡ προσπάθεια νὰ παρουσιασθεῖ στὸν ἐπισκέπτη ἡ καλύτερη βιτρίνα τῆς περιοχῆς. Μιὰς μικρῆς πόλης ὡστόσο συμπαθητικῆς καὶ κομψῆς.

Μετά, τὸ χάσμα τῶν ματιῶν, ἡ Βενετία. Βορειοδυτικὰ τῆς Ἀδριατικῆς, μὲ τὰ 118 νησάκια τῆς, μὲ τὰ 329 λιθόκτιστα γεφύρια τῆς καὶ τὰ 49 ἰδιωτικά, μὲ τὰ μπλάβα κανάλια τῆς, ποῦ τὰ τραγούδησαν οἱ πὶο μεγάλοστομοὶ ποιητὲς τῶν αἰώνων. Τὶ μυστήριον, τὶ θρύλους κρύβει ἡ πόλη αὐτὴ! Νομίζεις, γιὰ μιὰ στιγμὴ, πὼς θὰ ἀναζήσει ἡ περίοδος τῶν Δόγηδων, μὲ τὶς πολὺχρωμες καὶ ἐπιβλητικὲς ἐνδυμασίες τῆς ἐποχῆς τους, μὲ τοὺς μεγάλους τῶν ἔρωτες καὶ τὰ πιά μεγάλα μίσση τους. Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου μὲ τὰ 175 μέτρα μῆκος καὶ 56 πλάτος δεσπάζει τῆς ἀθάνατης πόλης. Στὴν ἴδια αὐτὴ πλατεῖα ὀρθώνουν τὸ ἀγέρωχο ὕψος τους τρεῖς ἱστοί, μὲ χάλκινα θάθρα, σὲ σχῆμα κεροστάτη. Στους ἱστοὺς αὐτοὺς ἐπάνω, ἄλλοτε, κυμάτιζαν οἱ σημαῖες τριῶν βασιλείων τῆς Κύπρου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πελοποννήσου. Ἄπειρα τὰ περιστέρια. Τὸ σύστημα τῆς ἐκτροφῆς τῶν περιστερῶν ἰσχύει ἀπὸ αἰῶνες.

Νομίζεις ἀκόμα πὼς θὰ ἀντικρύσεις τὶς παλῆες γόνδολες καὶ πὼς θ' ἀκούσεις τὶς καντσονέττες τῶν γονδολιέρηδων. Ἀνηφορικοὶ οἱ πὶο πολλοὶ δρόμοι, παλῆα, βουβά τὰ κτίρια ἴσως νὰ περιμένουν νὰ διασταυρώσουν τὶς πόρτες τους οἱ ὄμορφες μελαχροινὲς κυρίες τῶν Ἱπποτῶν.

Στὴν Κέρκυρα ξεκουράζεται τὸ μάτι στὸ ἀπέραντο καταπράσινο τοπίο τῆς, μὲ τὴν γραφικὴ ἐκείνη Παλαιοκαστρίτσα καὶ τὸ μοναδικὸ Ποντικονῆσι. Ὠραία πόλη, παρουσιάζει ἀξιόλογες οἰκοδομὲς, τὰ ἀνάκτορα Μὸν Ρεπῶ, τὸ Δημοτικὸ Θέατρο, τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα, τοῦ πουλιούχου τῆς καὶ τὸ Ἀχιλλεῖο, ποῦ τὸ ἔκτισε ἡ μυστικοπαθὴς ἐκείνη μορφή, ἡ αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας, ἡ τραγικὴ μητέρα τοῦ Ροδόλφου. Τώρα τὸ ἀνάκτορο αὐτὸ εἶναι καζίνο, στὶς ἀλλῆες του ὅμως μέσα θαρρεῖς, πὼς περιφέρει τὸ μελαγχολικὸ θῆμα τῆς ἡ ἄμοιρη Αὐτοκράτειρα τοῦ καταραμένου γένους τῶν Ἀψβούργων.

Τὰ καράβι τώρα μπαίνει στὴ σκόλα τοῦ Πειραιᾶ. Πρῶτο λιμάνι στὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο. Ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ἀντίκρυσαν τὸν Πειραιᾶ μὲ τὶς ἐντυπώσεις μου ἐκείνες καὶ μὲ τὴ σημερινὴ μορφή του ἡ διαφορά εἶναι ἀπέραντη. Μεγάλῃ ἡ ἐξέλιξη. Εὐρωπαϊκὴ πόλη τῶ-

ρα, τὸ πρὶν μεγάλο ἀσουλούπωτο χωριό. Ὠραία χτίρια, πλατεῖς δρόμοι, λίγα ἀλλὰ διαλεχτά πάρκα. Κι ἓνα σωρὸ βιομηχανίες καὶ Ναυπηγεῖο. Σφύζει ἀπὸ ζωὴ ὁ Πειραιᾶς.

Ἄλλη σκάλα στὸ καράβι μας, τὸ Κουσάταση, ἡ ἀρχαία Ἐφεσος. Τουρκικὴ περιοχή, μὲ ἀξιόλογο τουρισμό. Μικρὸ λιμανάκι, ἡ πόλις ὅμως εἶναι σὲ στυλ ἀξιοπρόσεκτο καὶ μὲ καλὴ ρυμοτομία. Τὸ Μουσεῖο τῆς ἔχει ἀριστουργηματικὰ ἐκθέματα καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου θεάτρου σοῦ φέρνουν στὸν νοῦ τὴν ἀθάνατη ἐποχὴ τῆς Ἀττικῆς Τραγωδίας. Ἐπίσης πρέπει νὰ σημειώσῃ κανεὶς σὰν σημαντικὸ ἀξιοθέατο τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς καὶ ἀκόμη τὰ ἐρείπια ἐνὸς ἄλλου θεάτρου, ποῦ εἶναι γνωστὸ σὰν τὸ Ὠδεῖο.

Στὴν Πάτμο, τόπο τῆς ἐξορίας τοῦ Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου, ἐκεῖ ποῦγραψε καὶ τὴν Ἀποκάλυψη, σταματοῦμε γιὰ λίγο. Τὸ δέος συνέχει τὴν ψυχὴ μας στὸ ὄραμα τοῦ Μοναστηριοῦ ποῦ ἰδρύθηκε τὸν ΙΑ' αἰῶνα στὴν μνήμη τοῦ Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου. Ἐδῶ ἦταν καὶ ἡ Πάτ-

μιος Σχολή, ποῦ διατηρήθηκε μέχρι τὸ 1912 καὶ σήμερα εἶναι Ἱερατικὴ Σχολή.

Τὸ νησί τῶν Ἱπποτῶν, ἡ Ρόδος, μᾶς καλωσορίζει. Τουριστικὸ κέντρο, ἀπ' τὰ πιὸ ἀξιόλογα τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, μὲ τὸ ἄνετο λιμάνι του, ποῦ θαρρεῖς πῶς τὸ σκιάζει ἀκόμη ὁ Κολοσσός. Λεωφόροι στὴν προκουμαία, σοκάκια μὲ καλντερίμια στὸ βάθος, μοντέρνα ξενοδοχεῖα καὶ πλάι κτίρια παλιὰ, μαυρισμένα ἀπ' τὴν αἰθάλη τῶν χρόνων. Ἴσως ν' ἀκούγονται ἀκόμη τὶς νύχτες οἱ μπότις τῶν Ἱπποτῶν νὰ χτυποῦν στὸ πλακόστρωτο. Καὶ ἴσως ν' ἀκούγεται ἀκόμη κάπου τὸ χτύπημα τῶν σπαθίων γιὰ τὰ μάτια μιᾶς ὥραιας.

Ἡ ἐπιστροφή. Ἡ Λεμεσὸς μᾶς καλοδέχεται. Τὸ ταξίδι πῆρε τέλος. Ἐμεινε ὅμως μέσα στὴν καρδιά ἡ χρυσὴ σκόνη τῆς ἀλλαγῆς, ποῦ ἀναπτέρωσε τὶς ἐλπίδες τοῦ μοναχικοῦ ἀνθρώπου, ποῦ, ἡ ρουτίνα τείνει νὰ τὸν μεταβάλλει σὲ ρομπότ. Νά, γιατί τὸ ταξίδι θεωρεῖται προπαντὸς ἀπ' τοὺς Γάλλους Παρασσιακοὺς ποιητῆς, σὰν κάτι ἐπιβεβλημένο στὴν σύντομη ζωὴ μας.

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Δεξιά: ἡ σχεδιαστικὴ ἐμπειρία τοῦ Μιχ. Κιούση
Κάτω: ἡ ἐσωτερικότητα τοῦ Δημήτρη Ἄνθη, νοητὴ στὸ μυημένο, μὰ καὶ τὸν ἀπλό ἄνθρωπο

Μιχάλης Κιούσης - Δημήτρης Ἄνθης

ΔΥΟ ΕΚΘΕΣΕΙΣ στὴν γκαλερί «ΑΛΦΑ» (ὁδὸς Κυδαθηναίων), εἶδαμε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1975. Ὁ Δημήτρης Ἄνθης καὶ ὁ Μιχάλης Κιούσης παρουσίασαν πρόσφατη δουλειά τους.

Ὁ Μιχάλης Κιούσης, Αἰγυπτῶτης Ζωγράφος, δίνει στὸ ἔργο του μαζὶ τὴν στάσι καὶ τὴν κίνησι καὶ φαίνεται ἐκεῖ πάνω σὲ ἐπιφάνειες ἡ διακριτικῆς ἀ-

φαίρεσης ἢ γραφικῆ, ἢ σχεδιαστικὴ ἐμπειρία τοῦ καλλιτέχνη.

Ὁ Δημήτρης Ἄνθης ἐρμηνεύει στὸ κάθε θέμα του μιὰ φύσι ποῦ ξεφορτώθηκε περιττὰ στοιχεῖα καὶ στὴ θέση τους θάβληκε ὁ ψυχικὸς κόσμος, ἡ ἐσωτερικότητα τοῦ καλλιτέχνη, νοητὴ ἀπὸ τὸν ὁποῖο, τὸν μεμυημένο, μὰ καὶ τὸν ἀπλό ἄνθρωπο.